

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμός Λύσεων Αδελφού—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες φευδώνιμον εγκριμένον διά τὸ 1912 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύναται νὰ συμμετάσχον τῷ διαγωνισμῷ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ. Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσκελεῖν διὰ τὰς λύσεις τῶν ἐκαστῶν φύλλων, ὅσαι δὴποτε καὶ ἂν εἴναι, γραμματῶσιμον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέλεφια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν. Οὐχ ἅπασαι τῶν λύσεων ἐπὶ τῷ ὅποιον καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον μᾶς εἰς φρακτέλλου, ὃν ἐκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1. Ἡ λύσις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 21ης Ὀκτωβρίου πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐάν ληφθῶν προ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί. Τὸς λοιποὺς ὄρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ Ε', φύλλον πρῶτον ἔ. ἔ. Ὁ Ὀδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰσούνα.

423. Δεξιόγραφος.

Ἐπιθέτον εἰς εὐσομα ἄνη πησίον ἂν θέσης, Μεγαλονήσου πόλεως τὸνομα ὃς συνθέσης

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος.

424. Συλλαβόγραφος

Ἐπῆρα μόνον ἐν ἄρθρῳ Καὶ κἄτι λαμπερό, Κ' ἔκανα γὰ τὸν ἄνθρωπο, κἄτι φοβερό. Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μουσικεῖον τοῦ Λεσβαίου

425. Στοιχειόγραφος

Εἰς τὸν δρόμον θά εὐρεθῆς, Τὸ κεφάλι ἂν ἀπαίρησθαι Ἀπὸ νῆσον τοῦ Αἰγαίου Καὶ τὸν τόνον μεταθέσης.

426. Πυραμίδας

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Μοῦσαν. *+ = Φωτίζει. **++ = Σημεῖον τῆς σφαίρας ***+*** = Ἀρχαία θεά. ****+**** = Στρατηγὸς Ἀθηναῖος *****+***** = Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς

427. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Πόνος — θαλάσσιον φαινόμενον = Ἄρβρον + (Διείσημος φυσικὸς — ῥῆμα =) μέλος τοῦ σώματος. — Ἀθροίσμα ὑπολοίπων: Μέγας ἀρχαῖος ποιητής.

428. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἑνδοξὸν Σπαρτιάτην. Σημειώσαν, ὅτι οἱ λέξεις ἀρχίζον ἀπὸ τὸ ἴδιον ἀσφράγιον: 1, Κόλλος τῆς Ἑλλάδος. 2, Ἐκ. 3, Μοῦσα. 4, Χώρα τῆς Ἑλλάδος. 5, Ἐκπαίδευτήριον. 6, Χώρα τῆς Εὐρώπης. 7, Ῥῆμα σύνθετον. 8, Ἀρχαία ἑσφ. 6, Στρατηγός.

429. Ἑλληποσύμφωνον

ο - εἰο - η - αἰο - οση - εἰ Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριάδνης Ἀναγνωστοπούλου

430. Γρίφος

δευτε δευτε εἰς εἰς δευτε 6 δευτε εἰς εἰς φάρ' εἰς δευτε δευτε εἰς εἰς Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 35

351. Χαϊρέκακος (χαῖρε, κακός.) — 352. Χιτών-γῶν. — 353. Κάπρος-καρπός.

354. Σ 355-357. 1, Ἄλκη (Ἡ ΚΑΛΑΐς) 2, λάμα (ΠΟΛΛΑ ΜΑΛΛΙΑ...) 3, Ὑάνα (Γερμανία Ὑπέβαλε...) — 358. Ὁ μύλος, ἡ Μήλος, τὸ μῆλον. — 359. Γέρον, γέρον, γέρος, γένος, γόνος, ὄνος, ὄσος, νόσος, Νέσος, νέος. — 360. ΘΗΣΕΥΣ (Θεόδωρος, ΜΗΛΟΣ, νόσος, Με-νἙλας, Ναδοῦ Ὑχοδονόσορ, ἈνδροΣ.) — 361. Ἄγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. — 362. Λόξα ἐν Ὑψηλοῖς θεῶν (Δο-ξῆ ἐν ὑψ εἰς τ' εἰς θε-ῶ).

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Δύο μέγαρα μετὰ κήπων καὶ αὐλῶν. Τὸ ἐν ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισίας ἀριθ. 9, παραπλευρῶς τοῦ ἀνακτόρου τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πρίγκιπος Νικολάου καὶ ἐναντι τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, (περιοχὴ 6 χιλιάδων πήγγων τετραγωνικῶν).

ΔΕΚΤΑ ΠΑΙΔΙΑ 5—14 ΕΤΩΝ

Περιλαμβάνει Ἑλβετικὸν νηπιαγωγεῖον, Δημοτικὸν Σχολεῖον, Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, 4 τμήματα γαλλικῶν, 2 τμήματα ἀγγλικῶν, 1 τμήμα γερμανικῶν. Ἐπιμελεῖται καὶ καθήγηται Ἑσρωπαϊοί.

Τὸ ἕτερον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δραγατσανίου ἀριθ. 6 παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου, παραπλευρῶς τῆς Ἀγγλικῆς Προσεβίας.

ΔΕΚΤΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΑΠΟ 14 ΕΤΩΝ & ΑΝΩ

Περιλαμβάνει Γυμνάσιον, τριτάξιον τμήμα Ἐμπορικῆς Σχολῆς, Λογιστικὸν τμήμα με φοίτησιν μονοετή.

Τὰ διπλώματα τοῦ Ἐμπορικοῦ τμήματος καὶ τοῦ Λογιστικοῦ ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τῶν Τραπεζῶν.

Γίνονται ἐπίσης δεκτοὶ φοιτητὰ διαιτωμένοι ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ καὶ σπουδάζοντες τὰ ἔμπορικὰ ἢ τὰς ξένας γλώσσας. Εἰς τούτους παρέχεται ἰδιαίτερον δωμάτιον ἐπιπλωμένον.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

Ἀπευθυντέον: Διεύθυνσιν Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν. Διὰ πᾶσαν προφορικὴν συνεννόησιν: Κεντρικὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς ὁδὸς Δραγατσανίου 6, παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου. Διὰ τοὺς μακρὰν κατοικοῦντας μαθητὰς ἢ διευθύνουσιν διαθετὴ πολυτελεῖς ἰδιοκτητὸν λεωφορεῖον, ὅπως μεταφέρῃ τούτους ἐκ τῆς οἰκίας τῶν εἰς τὴν Σχολήν.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Α νταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια. Προτιμῶ καλλονάς. Διεύθυνσις: Mlle Cornélie J. Protormas, Krimscaja, Caucase (Russie). (IB', 275)

Συνάδελφοι! Ποῖος θάρνηθ' μίξν ψῆφον στὸ ποιητικώτερον φευδώνιμον τοῦ κύκλου μᾶς, στὸ Αἶμα τῆς Ἑλευθερίας; — Κερκυραϊκὴ Αἶρα. (IB', 276)

Α γαπητὴ Γλυκεῖα Αἶρα, καλῶς μᾶς ἠλθες. — Κερκυραϊκὴ Αἶρα. (IB', 277)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἙΛΛΩΝ

Ἡ νέα διεύθυνσις τοῦ Συλλόγου εἶνε: André Arapis, Rue Brousse Alleon, 20. Péra, Constantinople. (IB', 278)

Α γαπητοὶ ψηφοφόροι, ἐλπίζω ὅτι θὰ τιμῆσατε διὰ τῆς λευκῆς σας ψῆφου καὶ τὸ ποιητικὸν φευδώνιμον Ἀττικὴ Δύσις.

ΑΤΤΙΚΗ ΔΥΣΙΣ Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος

Ο γ', Ἀκακία, δὲν ἔχω δικὸ σου τετραδίον. Ρόδου Μασχοβόλημα. (IB', 280)

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικὰ, διὰ τῆς Διαπλάσεως. Προτιμῶ τὰ ἐν ποιήσει. Ρόδου Μασχοβόλημα. (IB', 281)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 40ου ΦΥΛΛΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ: Καίτη Τσανταποπούλου, Εὐάγγελος Γεωργίου, Ἄθαν. Ζ. Χανιώτης, Βικτωρία Α. Ζήση, Σοφία Μ. Φιλιπποκλιτῶν. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θεοδ. Γ. Βασιλάς, Κ. Γ. Κυρίμης, Ὀλγα Θ. Καζιάνη, Σπυρ. Θ. Καζιάνης, Φωτ. Κ. Κόλας.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Νικολ. Δ. Λυμοφῆς, Διον. Δημ. Κλάδης. ΘΗΒΩΝ: Εὐαγγελία Α. Λιάσκου, Μελετ. Α. Λιάσκος. ΚΑΜΑΡΩΝ: Ἄνδρ. Ι. Ἀναστασόπουλος. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ἰωάν. Β. Χηνοπούλος. ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Νασ. Μπεκιάρης. ΛΕΧΑΙΝΩΝ: Ἡρώς τῶν ἐλ. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Κων. Ι. Μπιστουνοπούλου. ΠΑΤΡΩΝ: Τούλα Παπαχρονόπουλου, Πατρινοῦ Ναυτοπούλου, Κ. Ι. Φαμακιάδης. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Φειδίας Γ. Συλλυμνιάτης, Διάνκα Α. Λαοδίκου, Βασιλικὴ Κ. Τσουλουχοπούλου. ΧΑΑΚΙΑΟΣ: Γεώργ. Μ. Βέκιος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΑΔΕΕΑΝΑΡΕΪΑΣ: Ἀνθισμένη Πασχάλη, Βράχος τῶν Ζαλόγγου, Νικ. Γ. Παππάς. ΒΑΡΝΗΣ: Τελεία Α. Χατζηπέτρον. ΚΑΒΑΡΝΗΣ: Δελφίν τῶν Εὐζείνων. ΚΑΛΑΜΠΟΛΕΩΣ Παρήγορος Ἄγγελος, Ξανθουμάλης. ΚΡΙΜΣΚΑΓΙΑΣ: (Ρωσσίας) Κορνηλία Ι. Πρωτογεῖα. ΚΩΝΙΠΟΛΕΩΣ: Ρεῦμα τῶν Βουσπόρου (39) ΜΟΞΧΟΝΗΣΙΩΝ: Ἐκάτη. ΣΟΚΙΩΝ: Ἄντ. Ὁμ. Ἀλετράς Γεωρ. Β. Ἰωαννίδης, Ἰωάν. Σ. Κανταρωτῆς, Λουῖζος Θεμιστοκλέους, Μιχ. Θεμιστοκλέους, Μαν. Α. Καίτας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁδῶν τὴν λύσαν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ εἰς δύο: ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ἐν Ἀθῆναις καὶ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ Α. ΛΙΑΣΚΟΥ ἐν Θήβαις, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας, ἕκαστος ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. Πλεονάζουν λεπτὰ 50 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων. Οἱ ἀποστελλάντες ἀνευ δεκαλέτου τὴν λύσαν δὲν ἀναφέρονται, ὅτι οἱ ἀποστελλάντες πεντάλεπτον ἀνευ δεκαλέτου. (Γραμματῶσιμον ὄθωμανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεί με 5 λεπτὰ ὅστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματῶσιμον 20 παρὰ).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας:

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικῶν: Ἐξωτερικῶν: Ἐτησίαν... φρ. 8,— Ἐτήσιαν... φρ. 10,— Ἐξάμηνος... 4,50 Ἐξάμηνος... 5,50 Τρίμηνος... 2,50 Τρίμηνος... 3,— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΓΑΡΥΦΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶντα ἕκαστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐδρηίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον Ἔτος 34ον.— Ἀριθ. 43

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος Ἐν Ἀθήναις, 22 Σεπτεμβρίου 1912 Ἔτος 34ον.— Ἀριθ. 43

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

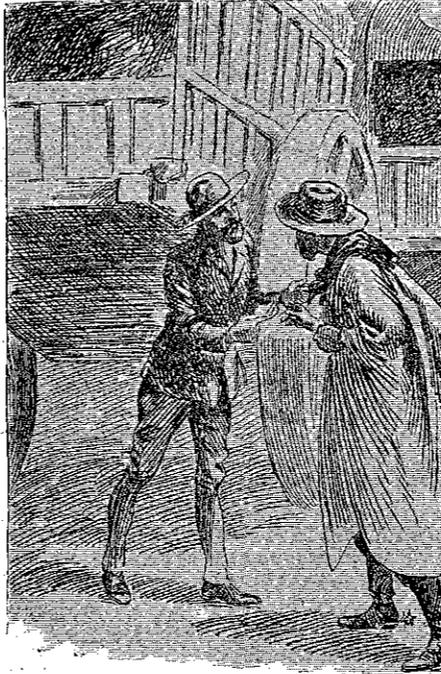
(ΜΥΧΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΣ

ΑΝΤΩΝΗΣ Ο ΠΟΥΛΠΕΡΟΣ

Μία «καλὴ δουλειά».

Βλέπων τὴν τσίναν πλησιάζουσαν τὸν Πέτρον διὰ νὰ τῷ προσφέρῃ τὸ ἐθνικὸν

«Ὅριστε! τοὺς εἶπε.» (Σελ. 374, στ. α')

πατόν, ὁ Ροδριγκέζ εἶχεν ἐξέλθῃ κρυφά, βέβαιος ὅτι θὰ ἐπήρχειτο ρηξίς. Διανοήσας πολλάκις τὸ Κάμπο, εἶχεν ἰδῆ τὸ αἶμα νὰ ρεῖν ποταμηδὸν δι' αἰτίας πολὺ πλέον ἀσημάντους ἀπὸ τὴν ἀρνησιν ἐνός ματέ' ἤτο λοιπὸν βέβαιος περὶ τοῦ τέλους, τὸ ὅποιον θὰ εἶχεν ἡ σικνή ἐκείνη. Ἄλλως τε ἠγγόνει τὴν ὑπαρξίν τῶν δύο ρεβόλβερ εἰς τὰ θυλάκια τοῦ Πέτρον, τὸν ὅποιον, ὡς ἐκ τῆς ἀκρας του νεότητος, ἐθεώρει ὀλιγώτερον προνοητικόν. Ἀκούμβησε λοιπὸν εἰς μίξν ἀπὸ τὰς

δοκούς ποῦ ἐστήριζαν τὴν στέγην καὶ ἤρχισεν νὰ καννίξῃ ἠσυχῶς, παρακολουθῶν ὀλονὲν τὰς περιπετείας τοῦ δράματος. Ἡ ἐκπληξίς του ὑπῆρξε μεγάλη καὶ δυσάρεστος, ὃ ἀν εἶδε τὰ πράγματα στρεφόμενα παρὰ τὰς προβλέψεις του καὶ τοὺς γκῶσσους μεταβαλλομένους αἰφνης εἰς θαυμαστάς καὶ φίλους τοῦ θύματός του. Τὸν κατέλαβεν ὀργή, ἀληθινὴ λύσσα. Τὸ ὄρατον του πρόσωπον συνεσπᾶσθη ὡς γυναικὸς νευρικῆς καὶ φρικτὰ βλασφημίαι ἐξέφυγον ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ἐσκέψη ὅτι ἐπρεπε νὰπαλλαχθῆ ἀπὸ τὸν ὀχληρὸν, με κάθε τρόπον, συνεκρατήθη καὶ με προσποικητὴν ἀπάθειαν ἠταμάσθη νὰ εἰσελθῇ, πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ γκῶσσοι ἐνθουσιασμένοι ἐχειροκρότουσαν τὸν Πέτρον. Ὁ Ροδριγκέζ ἤκουσε τότε κρότον πετάλων... Ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὰ πάντα ὡς ἐν ἡμέρᾳ. Δύο γκῶσσοι εἶχεν ἀφιπέσει καὶ ὄφου ἔδεσαν τὰ ἀλογά των ἀπέξω, ἐπροχώρησαν πρὸς τὴν πουλπεριαν.

Τοὺς ἐπλησίασε καὶ τοὺς ἐχαιρέτησε μ' ἕνα μπουέννας νόσες, ἀμίγκος! (καληνὴνκτα, φίλοι!) τὸ ὅποιον τῷ ἀναπέδωσαν με φωνὰς βραχνάς.

Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς μιλήσω, προσέθεσεν ὁ Ροδριγκέζ. — Τί μᾶς θέλεις;

Ἐγὼ νὰ σὰς προτείνω μιὰ καλὴ δουλειά, ποῦ θὰ κερδίσαιε ἀπὸ πεντακόσια πιάστρα ὁ ἕνας (ἐκατὸν φράγκα.)

Μίλησε; τί πρέπει νὰ κάμωμι;

Ἐκεῖ—μέσα, ὑπέλαβεν ὁ Σάρδαξ, δείχνων τὴν αἴθουσαν τὴν φωτιζομένην ἀπὸ τὸ ἐρυθρὸν φῶς τῶν λυχνιῶν, εἶνε ἕνας νέος ποῦ μ' ἔνοχλεῖ. Ἐπιθυμῶ

νὰ μοῦ τὸν ξεπαστρίψαιε καὶ προσφέρω γι' αὐτὸ χίλια πιάστρα. Δέχεσθε; — Εἶνε ὀπλισμένος; — Ναι! ἀλλὰ δὲν ξέρει νὰ μεταχειρισθῆ τὰ ὄπλα του; εἶνε σὰν κορίτσι. — Καὶ γιατί δὲν κάνεις τὴ δουλειὰ μονάχος σου; — Δὲν θέλω νὰ φανερωθῶ ἐγὼ; ἔπειτα τὸν ἀγάπῳ αὐτὸν τὸν νέον καὶ δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὸν κτυπήσω.

Οἱ γκῶσσοι ἐκάγχασαν καὶ ἔτειναν τὰς χεῖρας:

— Πλήρωσε καὶ τὸ κάνουμε. — Ὅχι! ὄλ σὰς πληρώσω κατόπιν. — Τί ἔκαμε, λέει; Δὲν μᾶς ἐμπιστεύσαιε δηλαδή; Τότε σίνα θὰ ξεπαστρέψουμε!

Ὁ Σάρδαξ ἀνατρίχασεν. Εὐρέθη εἰς ἀδιέξοδον. Δὲν ἐπεριμένεν αὐτὴν τὴν ἀπαιτήσιν καὶ δὲν εἶχε ξεχωρίσῃ τὰ χορήματα. Ἐροδοῖτο δὲ νὰ δειξῇ ὄλα ὅσα εἶχεν ἐπάνω του, μήπως ἤθελε κεντήσῃ

«Ὁ Πέτρος ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν πουλπεριαν...» (Σελ. 374, στ. α')

την απληστία των ανθρώπων εκείνων των ικανών να διαπράξουν τα πάντα.

— Δέν είναι ότι δεν σ'αξ εμπιστεύομαι, απερίφη, αλλά δεν έχω μαζί μου τα χρήματα και πηγαίνω να τ'α φέρω.

— Έρχομαστε μαζί σου, γιατί δεν μ'ας άρρουν τα μούρα σου. Τι λές, Ίγνάτιε;

— Συμφωνώ. Δέν πρέπει να τον άφίσομε από κοντά.

Γρήγορα ο Ίσπανός έκαμε το σχέδιόν του. Απεμκρύνθη από την πουλπεριαν και διηρθύθη προς ένα κάρρον, το όποιον έστέκετο επί των τεσσάρων χοδρών τροχών του με τον ρυμόν σηκωμένον.

Ηέξυρεν ότι οι όδηγοί του κάρρου αυτού, φορτωμένου δέρματ, ήσαν μεταξυ του πλήθους που περιετοιχίζε τον Πέτρον.

Έσκαρφάλωσεν εις το κάρρον και προσεποίηθη ότι ψάχνει. Γρήγορα γρήγορα έβγαλε μίαν από τας δέσμας των χαρτονομισμάτων που έφούσκωναν τα θυλακιά του, έξεχώρισε δύο άργεντινά και τα έδειξεν εις τούς γκώσσους. — Ορίστε! τούς ειπε.

— Πολύ καλά τώρα πρόσταξε: τί πρέπει να κάμωμε;

— Να σκοτώσετε τον μικρόν αυτόν Γάλλο; που πρό όλίγου σιχάθηκα να πηή το ματέ και το έφτυσε.

— Καρά! έβρυχθήσαν οι γκώσσοι ως θηρία έφτυσε το ματέ: Μα θα τον έσκοτώναμε και χωρίς να πληρωθώμε. Έννοια σου! ή δουλειά σου είναι τελειωμένη!

Και ώρμησαν προς την πουλπεριαν, καθ'ήν στιγμήν ο Αντώνης έτελειωνε τας προς τούς φίλους του οδηγίας.

Η επίθεσις.

Ένθ' ο Ίγνάτιος και ο Πάντος, ο σύντροφός του, ήτοιμάζοντο να είσελθουν, ο Πέτρος έξήχετο από την πουλπεριαν, διά να πάρη τάχα τον άέρα του.

— Αυτός είναι! ειπαν μεταξύ των οι δύο γκώσσοι.

— Τι ώραίο παιδί! προσέθεσεν ο Πάντος.

— Ναι, σαν κορίτσι μοιάζει.

— Μπορούμε να τελειώνομε γρήγορα; είναι όλομόναχος.

— Όχι, όχι. Κύτταξε όλόγουρά μας αυτές τες σκιές...

— Άλήθεια; τί θα πηή αυτό; μπαίνουμε καλλίτερα μέσα;

— Όχι, δεν κάνει να φανερωθώμε τα καπέλα μ'ας σκετάζουν το πρόσωπό'ας έπωφεληθώμε.

— Άς χωρισώμε. Όποιος πρωτοπροφθάση, άς τον κτυπήση. Και ο άλλος άς έχη το νεύ του να τον βοηθήση.

— Σύμφωνοι.

— Να μοιράσωμε όμως τα λεπτά.

— Σωστό. Πάρε το μερτικό σου.

Απεμκρύνθησαν κ' έξηπλώθησαν μέσα εις τα ύψηλα χόρτα κατόπιν έπλησιασαν ο εις τον άλλον έρποντες.

Περιπλανώμενος ο Πέτρος άσκόπως, έφθατε μέχρι του μέρους όπου είχε δίστη προτήτερα το άλογόν του, μαζί με το άλογον του Σάρδα. Άλλά δεν ήγρε παρά ένα πτώμα: το μαγαίρι ήτο ακόμη εις την πληγήν και το δυστυχές ζώον κατέκειτο με τον λαιμόν κομμένον. Το άλλο είχε γίνη άφαντον.

— Κακή δουλειά! έσυλλογίσθη, ο νέος: μου εμπόδιζον την υπαχώρησι. Άν οι νέοι μου φίλοι δεν με γλυτώσουν άπ' αυτήν την παγίδα, ποτέ δεν θα ξαναϊδω τούς δικούς μου.

Έξαφια ένας άνθρωπος ώρθώθη έμ-

«Ο Πέτρος έπυροδόλησε...» (Σελ. 374, στ. 6)

πρός του ως να εξεφύτρωσεν από την γήν. Ένα μαγαίρι έξήστραψεν' άλλ' ο Πέτρος έπυροδόλησεν, ενθ' ένας γκώσσοσ συνεκράτει τον βρυχίονα του δολοφόνου και τον άρώπλιζεν.

Ο άνθρωπος έπεσε βλαστημώδ.

Όλοι από την πουλπεριαν προσέτρεξαν με φόδα.

— Μπα! έκαμαν ο Αντώνης; σ'είσαι, Ίγνάτιε;

— Μ' έφχαγε, έψιθύρισαν ο πληγωμένος, αλλά κλά να πάθω' δεν έπρεπε να διεχθώ.

— Να δεχθής τί; ήρώτησαν οι γκώσσοι, οι όποιοι τον περιεκύκλωσαν.

— Ένας παληάθρωπος μ' έβγαλε να σκοτώσω το παιδί. Άλλά μ' έσκότωσε αυτό. Μου άξιζε! Φύγετε, φάστε με να πεθάνω ήσυχος. Στείλτέ μου με την τσίνα λίγο νερό.

Έσιώπησε και δεν ήθελεσ πλέον να προφέρη λέξιν. Ο Πέτρος του έδωσε να

πή και του έπέδεσε την πληγήν, μη θέλων να τον άρεισιν, μόνον και άβείθητον.

Ο έτοιμοθάνατος προήλωσεν επανειλημμένως επ' αυτού βλέμμα παράδοξον, έκφραστικόν έκπληξσεως και μετανοίας. Έπειτα έψιθύρισε:

— Φυλάξου!.. είναι κ' άλλος... ο Πάντος...

Κ' εξέπνευσεν. Ο νέος έσηκώθη, έκύτταξεν υπό το φώσ της σελήνης το πτώμα του ανθρώπου πλησίον του πτώματος του άλόγου, κ' έσυλλογίσθη:

— Όλον αυτό το αίμα έχυθη εξ αίτιας μου... Πότε λοιπόν θα τελειώσουν αυτά τα φοβερά;

Ηέξυρε τώρα ότι και άλλος κίνδυνος τον ήπειλει. Τι περιπέτει! Χθές άκόμη, το βράδυ, εύρισκετο εις την φιλόξενον οίκιαν του Ζολλιέ, άσφαλής, περιχαρής. Διότι ήλιπιζε να έναγκαλισθ' μετ' όλίγων τον πατέρα του. Και σήμερα, μετά είκοσιτέσσαρας ώρας, εύρισκετο μόνος, όλομόναχος, εις την άπέραντον έρημίαν της πάμπας, έκτεθειμένος, σκοπός και στόχος κανούργων, δολοφόνων. Ά, εις πολυ τραγύ σχολείον έδιδάσκετο την ζωήν!...

Η ναμπίνα του κη Αντώνη.

Έπανήθη σύννοος εις την καπνισμένην αίθουσαν, όπου πολλοί γκώσσοι έπαίζαν κύβους, ενθ' οι άλλοι ήγρόπνουν. Ο Αντώνης έστέκετο παρα την θύραν.

- Λοιπόν; ήρώτησε.
- Εψύχητε.
- Χωρίς να μιλήση;
- Μου ειπε ότι είναι κ' άλλος.
- Δεν γελάσθηλα λοιπόν, όταν μου φάνηκε πώς άκουσα τον Ίσπανό να μιλή με δυό. Τώρα πρέπει να κοιμηθής και να ξεκουρασθής: άλλωστια ή κούρασις θα σ'α παραδώση αύ-

ριο σιού; έχθρούς σ'ας.

— Μα θα με σκοτώση στο ύπνο μου.

— Μη φοβάσθε, θα σ'ας βάλω στην καμπίνα μου.

— Καμπίνα, ειπατε;

— Ναι! με πελατείαν σαν την δική μου, έπρεπε να πάρω τα μέτρα μου. Έκτισα λοιπόν πρό καιρού μια ξεχωριστή καμαρούλα, όπου έχω κάθε άσφάλεια.

Υπάρχουν μέσα δυό ναυτικές οϊώρες. Θα φάτε τώρα ό,τι σ'ας έτοιμάσα και κατόπιν θα πάτε να ξεπλώσετε στη μιά και να κοιμηθής με την ήσυχία σας.

— Ευχαριστώ! απερίφη ο νέος τίτων την χείρα προς τον ξενοδόχον, ο όποϊός του την έσφιξε με συκίνησιν.

— Αυτό μευ κάνει καλό, έψιθύρισε. Άπόψε δεν έχω άρεσιν να πιδώ. Το φάντασμα μου δεν με βασανίζει... Μπορώ να πιδώ, πώς μου φαίνεται καλή ή ζωή.

— Το καλό γιατρέυει την πληγή του κάμνει το καλό.

“ΤΗΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ,”

[Γερμανική Παράδοσις]

Χειροπιασμένοι πάλι, ή Δεσποινίς και το Παιδάκι προχωρούσαν στο συνειθισμένο τους περίπατο λίγα βήματα πριν από μένα. Έβιάσθηκα να τούς πλησιάσω, γιατί τόσο συχνά ένάναμε τον ίδιο δρόμο μαζί, που χωρίς να γνωρίζομαστε, μου έφαινετο πώς ήμουν στη συντροφία τους. Παρακούουθυστα τη συνομιλία τους και αλήθεια με διασκεδάζαν ή χαριτωμένες ερωτήσεις του μικρού γιά γίγνια μικροπραγματάκια, που τούκχαναν έντύπωσι, όπως μ' ευχαριστούσε το πρόθυμο ύφος της διδασκαλίσης, που ήταν άκούραστη, γιά να διηγήςται ιστορίες και μύθους.

Η γλωσσίτα του μικρού ένκοβε κ' έγραβε και τώρα, όπως πάντα, θέλητα ν' άκούσω τί έλεγαν. Δέν ήταν άδιακρισία, γιατί ή συνομιλία δεν ένγινετο με την προσοχή και στο χαμηλό τόνο που μιλούν όσοι δεν θέλουν ν' άκουθώυν. Έξαφια το παιδάκι έστάθησε, έσήκωσε το κεφάλι του λιγάκι προς τα πίσω και ειπε παραληρητικά: «Πές τε μου καμμία από της ιστορίες εκείνες, που βρίσκομα τα λουλουδα να μιλωύν». Έκείνη ένθουσιασμένη με τη φιλομάθεια του μαθητού της, άρχισε:

—Κύττα εκεί μιά που «Περιμένει στο δρόμο» (Wegwarte). Έσεις τί ήταν αυτό πρώτα; ένα κοριτσάκι, άπ' εκείνα που όχι τόσο με φο περιεχόμενο ένδς πανεριού ή το άτεχνο βέβαια παίξιμο ένδς μουσικού όργάνου, όσο με τα δάκρυά τους, που γηγοπληρώνουν οι πλούσιοι, τρέφουν κάποτε και τούς μεγαλήτερος τους. Άτυχο πλασματάκι, που από τα πιο τρυφερά του χρόνια έδοκίμαζε πίκες, που άλλα παιδιά στην ήλιχία του, μέσα στο χάδι του Μπαμπά και της Μαρμάς, ύιτε φαντάζονται. Κουρασμένο πιά μιά φοβερή χειμωνιάτικη νύχια, άφου έτρεξε όλη την ήμέρα στους δρόμους χωρίς να μωρέση να κερδισή λεπτό, μισόγυμνο και πεινασμένο ήλιθε κ' έστάθησε έξω από ένα καταρτώτιστο άρχοντόσπιτο. Έκεί μέσα, στην πολυτελή αίθουσα, που έπλεε σε φώσ, έβλεπε να κινούνται κύριοι και κυρίες ώραιες με ώραιότερα φορέματα και με στολίδια άμέτρητα, που με της πολύτιμες πέτρες τους τούς έδιναν μιά ιδιαίτερη λάμψι άσυνείθητη γιά τα μάτια της μικρούλας.

Η μουσική που έπαιζεν εκεί, με τούς μελωδικούς τόνους της, πότε φαινότανε να κλοίη σαν να συμπνοούσε το κοριτσάκι, πότε πάλι ένόμιζε πώς ήταν μιά ήχώ από τα γέλια των έντυχιωμένων, που έπερνούσαν τόσο εύχάριστα την ώρα τους στη ζέστη του σαλονιού. Και μέσα στην έμμορφα εκείνη πιδ ή άπόστρασι την έκανε μεγαλείτερη άπ' όση πραγματικώς ήταν, ή μικρούλα έφραντάσθηκε πώς

θα βρισκότανε χωρίς άλλο και ή έντυχία. Η έντυχία, που τόσο άκούγε να ένυμνούν, ή έντυχία που με τόσο λαχτάρα έζητούσε, ή έντυχία που δεν είσε ποτέ ούτε από μακρού. Πώς ήταν άρα γε αυτή ή έντυχία; Την έφραντάζετο ροδαλή με βλέμμα γλυκό, που καθώς θάπερτε επάνω της, θα της έθεράμινε τα παγωμένα μέλη, με αϊώνιο χαμόγελο, που μ' ένα της φίλημα, θάρριχε στα δικά της πικραμένα χείλη. με χέρι άπαλό και πρόθυμο να της ακουπίση τα δακρυομένα ματάκια. Άφου τόσο την άγαπών όσοι την ένγνώρισαν, θα είναι καλή αυτή ή έντυχία, έσυλλογίσθηκε, και θα θελήση να μου δώση λίγη από τη χαρά της' θα της τραγουδήσω το γλυκύτερο τραγουδι μου και θα την παρακαλέσω, ώ! θα την παρακαλέσω πολύ!

Το κρύο ένγινετο περισσότερο και πυκνότερο έπερτε το χιόνι γύρω της, μα τη μικρούλα έξέστανε ή έλπις που θάβλεπε τέλος την έντυχία κ' έστέκετο. Το κάτασπρο σινδόφι, που έστρώνετο παχύτερο τώρα, άρχισε να της κρύβη τα μικρά της όλόγυμνα πόδια, και όμως έρενε. Σιγά σιγά τα κουρασμένα γαλανά ματάκια της, που μέσα τους ένόμιζε πώς έδλεπες ζωγραφισμένο τον πόνο, μισοέκλειναν και ένα έμμορφο όνειρο την έφερε κοντά στην έντυχία. Σχέδον δεν ήθάνετο τίποτε από όσα την περιτριγύριζαν και στη ζέστη του πυρετού της ένόμιζε πώς έμπαινε στο φωτισμένο σπιτι, πώς συναντούσε την έντυχία και την εύρισκε όπως την ένειροπολούσε.

«Τι ώραία πιδ είναι έτσι», έψιθύρισε, ενθ' ένα πικρό χαμόγελο άνθουσε στα άσπρισμένα χείλη της και δυό δάκρυα έγλυστρουόσαν από τα ώμμορφα μάτια της; που έκλεισαν γιά να μην άνοιξουν ποτέ πια. Το χιόνι της έγινε σάβανο και τάφος. Την έσκέπασε όλόκληρη.

Η μικρούλα έλησημονήθηκε γρήγορα. Άκόμα και όσοι ήσαν συνειθισμένοι να πληρώνουν το τραγουδι της με μιά δεκάρα, δεν ρώτησαν περισσότερο από δυό φορές γιά αυτή. Την άνοιξι όμως στη θέσι που πάγωσε εκείνη εύρέθηκε φωτωμένο το φντο αυτό. Γευσέ το να δής! Είναι πικρό γιατί ένγεννήθησε από τα φαρμακερά δάκρυα του πόνου, που έλυωσαν την άυχη στωγή. Κάποτε κάνει και ένα μικρό άνθάκι, που αν δεν είναι από τα ώραιότερα, δεν πάει όμως άσχημα σε μιά άνθοδέμη από άνθη του άγρού.

— Και το κέβετε το λουλουδι αυτό, ειπε πιδ ξέρετε την ιστορία του; ειπε ο μικρός με άσπρα ή έντυχιω θυμω στο βλέμμα του σαν γάθελε με την έρώτησ' αυτή να μαλλώγη τη μεγάλη του φίλη.

— Ναι, κάποτε! Δέν πονεί πια. Έπόνεσε τόσο πολυ άλλοτε, όταν ήταν άνθρωπος!...

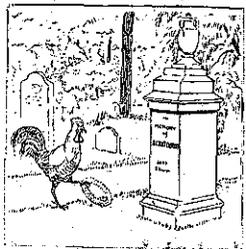
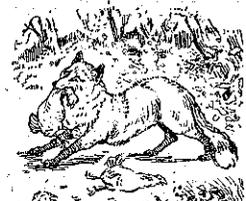
ΓΑΛΑΤΕΙΑ Β. Γ.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

—Το γράμμα ήτον ή προκήρυξις σου, βασιλιά μου, αυτή που έλεγε ότι όλοι

εί ύπηκοοί σου μπορούν να πηγαίνουν και να έρχονται ελεύθερα και όποιος τους πειράξει θα τιμωρηθί. Έγώ έχάρηκα πάρα πολύ και άρχισα να δείχνω τή χαρά μου στη Μαριόλα. Άλλ'αυτή μου είπε πως είνε βιαστική και πως έπρεπε τάχα να γυρίσι, στο σπίτι της, και μπροστά μου πήρε το προσευχητάριό της και άρχισε να διαβάει ψεύγοντας. Έφώναζε τότε τα παιδιά μου και τους είπα:

—Παιδιά μου, ή Μαριόλα άγίασε, έγεινε καλόγρια και μπορούμε να πηγαίνουμε όπου θέλουμε άρβα. Βγήκαμε λοιπόν από τής πόρτες του όρνιθώνα. Άλοιμόνο μας! Η Μαριόλα παρεμόνευε στην άκρη του χωραφιού, και καθώς μας βλέπει, πήδα άνάμεσα μας και τρώει δεκαπέντε από τα παιδιά μου χωρίς ούτε να τα μαδήσι. Γότερα με μία δαγκωματιά άρπάξει το κεφάλι τής κόρης μου τής Ποδαρούς. Καλά πευ φθάσανε τα συλιά και σώσανε το σώμά της!

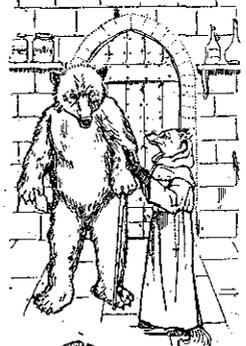
Τότε σηκώνεται ο Βασιλιάς καταθυμωμένος με την Άλεπού και με τον άγγελό της το Σναφίλη τον Άσδό, και διατάζει να κάνουν μεγάλη κηδεία στην Ποδαρού και να της κάνουν μαρμαρένιο τάφο. Έπειτα στέλνει και διατάζει την Μαριόλα την άλεπού να παρουσιασθί μπροστά του χωρίς άλλο. Τη διαταγή αυτή λέει, να την πάη ή Μουγγρή ή άρκούδα, επειδή αυτή ήτον πιδ χονδρή και πιδ δυνα-

τή, και την είδοποιεί με μεγάλη σοβαρότητα ότι ή Μαριόλα θα τής έκανε πολύ άοχημες ιστορίες αν μπορούσε, και την έσυμβούλευσε να προσέχη να μην πιασθί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η Μουγγρή λοιπόν τρεχάτη έφυγε για τον Πύργο τής Μαριόλας. Αυτή είχε περιουσία και είχε πολλά σπία, αλλά όνον σ'αυτόν τον Πύργο έπήγατνε κι'έτρύπωνε όταν εκαταλάβαινε πως την είχε άσχημα. Ο Πύργος ήτον πολύ όχυρός και από κάτω είχε ένα σωστό λαβύρινθο από υπόγεια, όπου ή Μαριόλα ήμπορούσε να κρύβεται κι'αυτή και ή εικόγένειά της και όπου έτραβούσε με επιηδειότητα τους έχθρούς της για να τους κλείνη εκεί μεσα.

Ο αι έρθοσε στον Πύργο, ή Μουγγρή εύρηκε την πόρτα κλειστή και μεγάλη ήσυχία. Έκτύπησε πολλές φορές έπει α εφώναζε δυνατά. Η Μαριόλα έστέκετο εκεί χωρίς να λέη τίποτα. Η-

Μουγγρή ήτον όλοόβαναγη. Έπειδή δεν άκούετο κανείς άλλος, έπήγε επί τέλους και άήξερε τή πόρτα με το προσευχητάριό της στή χέρι, τάχα πως έκανε την προσευχή της.

—Άχ! Μουγγρή, είπα με ύποκρισία, ή μου πολλύ άρρωστή, γι' αυτό δεν έπήγα στο συμβούλιο του Βασιλιά τήν Πεντηκοστή. Μα αύριο θα είμαι καλλίτερα. Τι θέλεις;

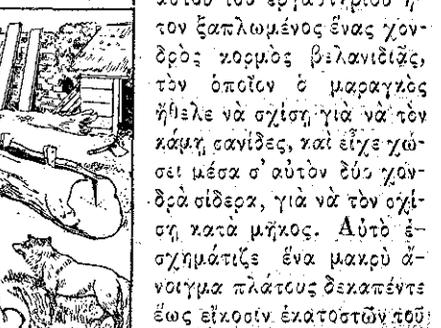
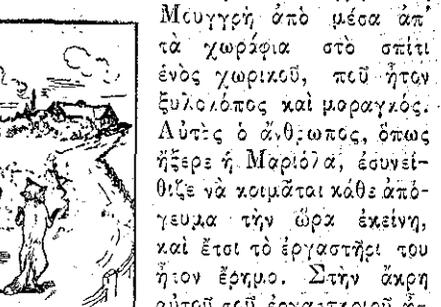
—Ο Βασιλιάς άπαιτεί να πής άμέσως, άποκρίνεται ή Μουγγρή λοχανιασμένη, επειδή είχε τρέξει πολύ.

—Είνε λιγάκι άργά, λέει ή Μαριόλα, καλλίτερα θα ήτανε να περιμένη ως αύριο το

πρωί, γιατί μου φαίνεται πως και σ' έχεις ζεσταθί πάρα πολύ' το μούτρο σου είνε ναταϊθρωμένο και δε θέλω να σ' άφίσω να φύγεις άπόψε σ' αυτή την κατάσταση. Θα σε παρακαλέσω να δεχθής κανένα δροισιτικό, αν και δεν έχω τίποτε καλό να σου προσφέρω. Κρέας έγω δεν τρώω ποτέ. Μευ φαίνεται πως δεν έχω τίποτε άλλο από μέλι εις το σπίτι' αυτό μάλιστα μ' άρώστησε τόσο πολύ. Άλλά δεν παραπονιέμαι' είνε πολλοί πιδ δυστυχημένοι από μένα.

—Μέλι! λέει ή Μουγγρή, γλείφοντας τα χείλιτα της, και έχασε τής διαταγές του βασιλιά. "Ωχ! Ωχ! Ωχ! Ωχ! Το μόνο πράγμα που μ' άρέσει πολύ. Πάμε λοιπόν, αγαπητή μου Μαριόλα. — Τώρα σκέφθηκα, λέει πάλι ή καμπόνηρη άλεπού, πως ξέρω κάποιον γείτονα που έχει μέλι πολύ καλλίτερο απ' το δικό μου. Έκτός αυτού έχω τόσο πολύ που θα χορτάσης. Από δω, σε παρακαλώ. Η Μαριόλα ωδήγησε τή

Μουγγρή από μέσα απ' τα χωράφια στο σπίτι ενός χωρικού, που ήτον ξυλοκόπος και μοραγκός. Αυτός ο άθ.ωπος, όπως ήξερε ή Μαριόλα, έσυνέθιζε να κοιμάται κάθε άπόγευμα την ώρα εκείνη, και έτσι το έργαστήρι του ήτον έρημο. Στην άκρη αυτού του έργαστηριού ήτον ξαπλωμένος ένας χονδρός κορμός βελανιδιάς, τον όποϊον ο μοραγκός ήθελε να σχίση για να τον κάμη σανίδες, και είχε γώσει μέσα σ' αυτόν δύο χονδρά σίδερα, για να τον σχίση κατά μήκος. Αυτό έσχημάτιζε ένα μακρύ άνοιγμα πλατύς δεκαπέντε έως είκοσι εκατοστών του μέτρου και αναλόγου βάθους.

(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΚΥΒΟΣ ΕΡΡΙΦΘΗ

Αγαπητοί μου

ΚΕΙΝΟ το βράδυ ήμουν εις το θέατρον. Έπαιζετο μάλιστα ένα έργον δικό μου. Κόσμος πολύς, όλη ή πλατεία γεμάτη και κατά το ήμισυ σκεδόν από κυρίας. Αι δύο πρώται πράξεις έπέρασαν ώραία. Ο κόσμος παρηκολούθει το ζωρότατον παιξιμον, τότε γελών, τότε συγκινοόμενος και εις το τέλος χειροκροτών και άνευφημών την πρωταγωνίστριαν. Και ήλιε το δεύτερον διάλειμμα. Η πλατεία κατάφωτη και γεμάτη από φειδρόν άλαλητόν, από πρόσωπα φειδρά κ' εύχαριστήμενα. Έξαρφα άκούονταί άπέξω φωναί. Άγρια φωναί, λυσσασαί, άλλαι μακρωναί, άλλαι πλησιέστερα.

—Το παρόρημα και ή γενική επιστάτευσις!! Παράρημα!!! —Α να! κάμνει ο κόσμος' το Διά-

τάγμα τής έπιστρατεύσεως έδημοσιεύθη! Και δια να β.βαιωθί, έξορμα άθρόος από το θέατρον, ενώ είςβάλλουν κρυγάζοντες ή έφημεριδοπάλοι. Προς στιγμήν ή πλατεία μένει σκεδόν άδειανή. Και μετ' όλιγον γεμίζει πάλιν από ανθρώπους, κρατούντας και έπίσειοντας παρατήματα. Τα διαβάζου, ανακοινώνουν την είδησιν. Ναι, ο κύβος έρριφθη. Θα έχωμεν πόλεμον, είνε βέβαιον... Όλοι το έπεριμεναν και όμως εκπλήσσονται. Γίνονται σκεπτικοί, κατηφείς. Αι κυρίαί είνε έτοιμαί να κλαύτουν. Μία μάλιστα, άξιωματικού νεαρά κυρία, καταλαμβάνεται από άκραϊτήτους λυγμούς, και ο άνδρας τής αναγκάζεται να την πάρη και να φύγουν. Με την συγκίνησιν του έπιστάτου αυτού, κτυπά, τρέμει και αυτό, το κευδοϊνι τής σκηνής. Οάρχιση ή τρίτη πράξις. Οι έρθιοι, σιωπηλοί και άθυμοι, πηγαίνου άργά εις τας θέσεις των. Και ή αύλαία σηκώνεται. Η πρωταγωνίστρια παρουσιάζεται κλαυμένη. Οι άλλοι και αι άλλαι ήθοποιοί μετ' άβια κρύπτουν την ττραχίην των. Παιξουν και συλλογίζονται, ότι αύριον πρέπει να καταταχούν ή ναπχωρισθούν τον άνδρα των, το παιδί των, τον αδελφόν των... Οι θεαταί τούς βλέπουν, τούς άκτύουν, και συλλογίζονται τα ίδια. Ο νεύ των άλλου. Κάκου-κάπου προσέ-

χουν εις το έργον, αλλά τίποτε δεν είνε ικανόν να διώξη τας μαύρας σκέψεις, ούτε από την πλατεϊαν, ούτε από την σκηνήν. Η πράξις τελειώνει όπως-όπως και ή αύλαία πίπτει μ' ένα περιέργον τρόπον που λές δεν θανόίξη δια πολλόν καιρόν. Οι άνθρωποι χειροκροτούν άνόρηκτα και σηκώνονται να φύγουν. Μόλις ψιθυρίζου, μόλις χαμογελούν προς άσταία βεβιασμένα. Αι κυρίαί κρατούνται από τούς άνδρικούς βραχιόνας ως δια να μη πέσουν. Η πύλη του θεάτρου έξεμει μίαν μεγάλην, σκεδόν πίνθημον λιτανείαν. Η ιδέα ενός πολέμου, μιας καταστροφής, με την πρώτην είησιν, έπέχυσεν επί του πλήθους εκάϊνου, Ολίφιν, κατήρε αν, φόβον...

Φεύγω μαζί με τον κόσμον και ή ψυχή μου είνε βραχεία. Άλλά λίγα βήματα πορκάτω, ή όψις άλλάζει. Νά, το κατάφωτον «Πανελληνιον». Άπέξω και μέσα, κόσμος-πολύς. Η όρχήστρα παιζει τον Έθνικόν Ύμνον. Νέοι τον τραγουδούν μαζί με την μουσικήν. Εις το τέλος ζητωκραυγάζου. Νά, έδω σκορπίζει χαράν, ενθουσιασμόν, αίσιοδοξίαν ή ιδέα ενός πολέμου με νίκην και θρίαμβον. Αναλουφίζομαι και ελπίζω. Μακάρι!... Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

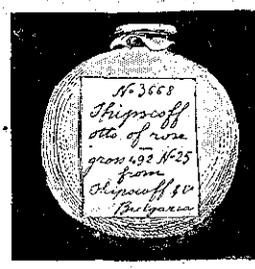
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Καλό χαλάζι!

Εις μίαν θύελλαν, ή όποία έσημειώθη κατ' αυτάς εις την Γόρην τής Άγγλιας και έπροξένησε πολλές ζημίας, έπεςε και χάλαζα... χονδρότερα από αυτήν που βλέπετε εις την άπάντι εικόνα. Διότι ο κόκκος αυτός εκ φωτογραφίας, είνε σμίκρυσμένος κατά το έν τρίτον.

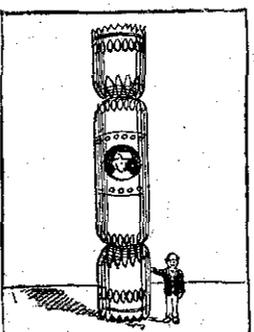
Περίεργον εύρημα

Βούλγαρος χωρικός εμερ μίαν ήν μέραν εις τον δρόμον μίαν στοργυλήν φιάλην έν είδει όρολογίου, την όποι-

έδωσεν εις τον χωρικόν γενναϊον φιλοδωρήμα, διότι ή φιάλη περιείχεν άποσταγμα ρόδων (έσσάνς) άξίας πέντε χιλιάδων φράγκων!

Γιγαντιαία κροτίς

Η εικόνα μας παριστά μίαν γιγαντιαϊαν κροτίδα (ré-tard) από εκεϊνας που μεταχειρίζονται εις τας έορτάς και περιέχου συνήθως δώρα, γλυκίσματα και χαρτίνα ναπέλλα. Η κροτίς αυτή κατεσκευάσθη έσχάτως δια μίαν παιζιτικην έορτήν και ήτο γεμάτη παιγνίδια διαφόρων ειδών.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Έφθαρμένη Έπιγραφή Έστάλη υπό Αλεξάνδρου Μανροκορδάτου Γ.ΟΥΣ Π.Α.Τ.Ε Νάναγνωσθί ή έπιγραφή αυτή.

6.) Παίγνιον

Έστάλη υπό του Ξανθομάλλη

Α	ΝΟΣ	Ο	ΒΑ
ΠΙ	ΜΟ	ΠΟΣ	Η
ΝΟΣ	ΒΟΥ	Ο	ΓΕ
ΜΙ	ΛΑΣ	ΕΧΟΣ	ΛΟΣ

Να συναρμολογηθού αι άνωτέρω συλλαβαί ώστε ναποτελεσθού έξ όνόματα τετραπόδων.

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης τής Διαπλάσεως, από τας Αθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, έμπορεί να στείλη τας λύσεις εις το γραφεϊόν μας (38, όδός Ευστράτιδου), συνοδεύων την άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθού. Αναλόγως δε του ποσού το όποϊον άποτελεσθί, θα έγγράφωμεν και πάλιν δια κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς τής Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 41ου φύλλου

α') Εις το καπέλλον του ζαχαροπλάστου αναγινώσκειται καθαρά ο αριθμός 214. β') Chien qui aboie ne mord pas.

